

ת"פ 12703/07/17 - מדינת ישראל נגד נזאר יאסין

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 12703-07-17 מדינת ישראל נ' יאסין

בפני
בעניין: כב' השופט אילן סלע
מדינת ישראל באמצעות פרקליטות מחוז
ירושלים (פלילי), ע"י עו"ד הדס עמיר

המאשימה

נגד

נזאר יאסין

הנאשם

ע"י ב"כ עו"ד חיים דבש

גזר דין

הכרעת הדין

1. הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירה של גניבה בידי עובד לפי סעיף 391 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק") בצירוף סעיף 29 לחוק, ועבירה של פריצה לרכב בכוונה לבצע גניבה לפי סעיף 413' סיפא לחוק.

2. נסיבות ביצוע העבירות פורטו במסגרת הכרעת הדין מיום 24.12.20. בתמצית יצוין, כי בתחילת שנת 2013 קשר הנאשם עם עבד האני ח'טיב (להלן: "האני"), שעבד באותה תקופה כנהג מכלית דלק בחברת כ. וואן פטרול ואנרגיה בע"מ המספקת דלקים ושמונים (להלן: "החברה"), לגנוב כסף השייך לחברה. האני נהג להעביר במסגרת עבודתו דלקים ושמונים ללקוחות שונים, גבה את התמורה והעבירה לחברה. הנאשם והאני סיכמו ביניהם כי בזמן שהאני יחזיק במכלית כספים השייכים לחברה, הוא יאפשר לנאשם לפרוץ למכלית ולקחת את הכסף. השניים סיכמו כי יתחלקו ביניהם בכסף, לאחר הגניבה.

3. ואכן, בהתאם לסיכום זה, ביום 7.02.13, עת נשלח האני על ידי החברה לספק דלק בירושלים, חבר אליו הנאשם בדרך לירושלים ונסע ברכבו אחרי הנאשם. בסמוך לשעה 18:00 הגיע האני יחד עם חבר שנסע עמו לאותו ספק והחלו לפרוק את המכלית. בסמוך לשעה 20:00 מסר הספק להאני את תמורת הדלק שרכש, סך של 94,000 ₪ במזומן ושלושה שיקים על סך של 8,000 ₪, 120 ₪ ו-320 ₪ (להלן: "הכסף").

4. לאחר קבלת הכסף, נסע האני לככר דאחיית אלבריד שבבית חנינה, שם החנה את המכלית והלך לחנות סמוכה. בתאום עם הנאשם, השאיר האני את הכסף במכלית מבלי לנעול את דלתה. בזמן שהאני שהה בחנות, נכנס הנאשם למכלית ולקח את הכסף. השניים סיכמו כי האני יקבל לידיו 50,000 ₪ והנאשם יקבל סך של 40,000 ₪ מתוך כספי הגניבה. לאחר האירוע, חלקו הנאשם והאני בכסף המזומן שנגנב, כך שהאני קיבל 34,000 ₪ במזומן והנאשם קיבל 60,000 ₪ במזומן, תוך שהוא התחייב להעביר להאני את היתרה המגיעה לו על פי הסיכום ביניהם. את השיקים שנגנבו, האני השמיד.

5. להשלמת התמונה יצוין, כי האני נידון בהליך אחר (ת"פ 71639-01-17) ובית המשפט (כב' השופט מ' כדורי) גזר את עונשו ביום 17.09.18, לששה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, ששה חודשי מאסר על תנאי, וצו מבחן למשך 18 חודשים.

טיעוני ב"כ הצדדים

6. בטיעוניה לעונש עמדה ב"כ המאשימה על הערכים החברתיים שנפגעו - הפגיעה בקניין ובאמון העומד בבסיס מערכת יחסי העבודה של עובד ומעביד. היא הצביעה על הנסיבות בהן בוצעה העבירה - מעשה שבוצע בצוותא, שקדם לו תכנון מפורט, ועל הסכום המשמעותי שנגנב, קרוב ל-100,000 ₪. באשר למדיניות הענישה, הצביעה ב"כ המאשימה על כך שבטיעוניה בעניינו של האני היא טענה למתחם הנע משמונה ועד עשרים חודשי מאסר בפועל לצד מאסר מותנה, ובית המשפט קבע בגזר דינו של האני מתחם הנע מששה ועד עשרים חודשים מאסר. לדבריה, האני הודה במיוחד לו והחזיר את הכסף, זאת בניגוד לנאשם הכופר בביצוע העבירות, אינו נוטל אחריות עליהן, ולא החזיר את הכסף שנטל. אמנם חלקו של האני חמור יותר, בפרט שהוא זה שהיה עובד של החברה שכספיה נגנבו, ולא הנאשם. אך, לעומת זאת, הנאשם היה זה שנגנב את הכסף בפועל והוא זה שנהנה מרוב הכסף שנגנב. לצד זאת, לנאשם גם יש עבר פלילי. בסופו של יום, נתבקש להשית על הנאשם עונש דומה לזה שהושת על שותפו לביצוע העבירה, האני - היינו ששה חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות, מאסר מותנה, צו מבחן והשבה של הכספים שנגנבו.

7. מנגד, ב"כ הנאשם הצביע על כך שבעניינו של האני נקבע בגזר דינו כי הוא היה מי שהיה הרוח החיה מאחורי המעשים, היוזם והמוציא לפועל, בעוד שהנאשם רק הזדמן לאירוע ונטל בו חלק. הוא גם הצביע על כך שהמתלונן כלל לא התלונן על כך שנחסר מכספו. עוד הצביע ב"כ הנאשם על כך שמדובר בעבירות שנעברו לפני כשמונה שנים, בשנת 2013. מאז ועד היום לא ביצע הנאשם כל עבירה, וגם העבירות שברישום הפלילי אינם ממין העניין.

8. באשר לנאשם, ציין בא-כוחו, כי מדובר באדם נורמטיבי, המטפל בביתו, נכה בשיעור 100%, שנדרשת לסיוע של 24 שעות ביממה. הנאשם הוא זה שממלא תפקיד זה וסועד את בתו, הנזקקת לסיוע בכל פעולות היומיום, והוא גם זה האמון על הדאגה לחינוכה. בשל מחלתו של בתו, הנאשם גם לא יוצא מביתו בתקופה זו של מגפה קורונה, ומכל הטעמים הללו, להשתתף עונש של מאסר בעבודות שירות ואפילו של של"צ, תהא השלכה ממשית על הבת. בשים לב למכלול נסיבות אלו, הוא עתר להשית על הנאשם מאסר על תנאי וצו מבחן בלבד.

9. הנאשם ביקש אף הוא להתחשב במצב משפחתו ובעיקר בביתו.

דין והכרעה

10. העבירה של גניבה ממעביד הינה מעשה גניבה בעלת חומרה יתירה, שכן מלבד הפגיעה בקניינו של המעביד, מדובר בניצול האמון שניתן בעובד. ההתגוננות מפני עובדים השולחים ידם ברכוש מעבידם, קשה שבעתיים והיא כמעט בלתי אפשרית (ע"פ (מחוז-ת"א) 70352/03 **בת יוחנן כהן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 10.06.04)). הפרת האמון שנותן המעביד בידי עובדיו אשר הוא מפקיד בידיהם את סודותיו גם פוגעת ביחסי העבודה התקינים, ויש בה כדי להשליך על כלל הגופים העסקיים (ראו: עפ"ג (מחוז-חי') 40674-04-13 **מדינת ישראל נ' קטש** (פורסם בנבו, 11.07.13)). הקלות בביצוע העבירה בשל הגישה שיש לעובד למשאביו ויכולותיו של המעביד, דורשים גם הם ענישה מרתיעה ומשמעותית (ע"פ 1848/91 **סרוסי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 3.06.91)). בשל חומרה זו, קבע המחוקק לצדה של עבירה זו עונש של 7 שנות מאסר.

11. במקרה זה מדובר במקרה אחד ולא באירועים מתמשכים, שהנאשם לא הוא היה העובד אלא אך מי שפעל בצוותא עם העובד, האני, שהיה הדמות ההכרחית להוצאה לפועל של הגניבה. מנגד, מדובר באירוע שבוצע בצוותא תוך תכנון מוקדם.

12. באשר לנזק שנגרם מביצוע העבירה למעביד, יש צדק בטענת הסניגור, כי הנזק לא הוכח. כפי שצוין בהכרעת הדין, המאשימה ויתרה על עדותו של המעביד, והגם שלצורך ההרשעה לא היה צורך בעדותו של המעביד, המאשימה גם לא הביאה את המעביד כדי להעיד על הנזק שנגרם לו. בנסיבות אלו, טענת הנאשם (ובדומה לכך גם טענת האני) כי המעביד היה חייב לו כסף, טענה שנטענה כבר במסגרת הראיות אודות ביצוע העבירה, לא נסתרה. עדותו של הנאשם, כי המעביד לא שילם לו חוב בשל מצוקה כלכלית, דבר שעמד בבסיס מעשיו של הנאשם, אף היא לא נסתרה. והיא גם עולה בקנה אחד עם העובדה, שגם היא לא נסתרה, שהמעביד ממשיך להעסיק את האני ולעבוד מול הנאשם, ומכאן שהוא קיבל בהבנה את מעשיהם של האני והנאשם, אשר למעשה החזירו לידם כסף לו היו זכאים. המאשימה הייתה מודעת לטענות אלו של הנאשם, שכאמור נטענו כבר במסגרת הראיות, ובכל זאת בחרה שלא להביא את המעסיק לעדות במסגרת הראיות לעונש. אכן, במעשיו של הנאשם גם נגנבו כספים שהגיעו לידי האני ובכך לכאורה נגרם נזק למעסיק. דא עקא, שגם עניין זה לא הוכח כדבעי. אדרבה, האני העיד כי גם לו המעסיק היה חייב כספים, ומשום כך בוצעה הגניבה. עדות אחרת, של המעסיק, בעניין זה, כאמור לא הובאה. פסק הדין בעניינו של האני אינו יכול לשמש כראייה בעניין זה.

13. בשים לב למכלול הנסיבות המפורטות, ולפסיקה הנוהגת במקרים דומים, אני סבור כי מתחם העונש ההולם מקרה זה בנסיבותיו נע מששה חודשי מאסר שיכול וירוצה בעבודות שירות ועד לעשרים חודשים, לצד מאסר מותנה, קנס ופיצוי במקרים המתאימים (ראו האסמכתאות הרבות בגזר דינו של האני - ת"פ (י-ם) **מדינת ישראל נ' חטיב** (פורסם בנבו, 17.09.18)).

מכאן לנאשם.

14. הנאשם יליד 1964, כיום בן 56, בעברו הפלילי עבירות לפי דיני התכנון והבנייה ורישוי עסקים, שבוצעו לפני

שנים לא מעטות. לצד, עבירות נוספות שנעברו לפני שנים רבות מאוד, ושאינן ממין העניין.

15. לקביעת העונש יש להביא בחשבון את העונש שהושת על שותפו של הנאשם לביצוע העבירה, האני, לצד העובדה כי חלקו של הנאשם בעבירה פחות, וכמו גם את העובדה כי העובד הוא האני, והנאשם הורשע בעבירה של גניבה ממעביד רק בשל שותפותו לעובד. אכן, יש לתת משקל לכך שהאני נטל אחריות על מעשיו בעוד שהנאשם לא עשה זאת. לצד זאת, אני סבור כי יש לתת משקל לכך שהאני החזיר חלק מהסכום שהגיע לידי, והנאשם - לא. כאמור, לא נסתרה טענת הנאשם כי המתלונן גילה הבנה למעשה בשל חוב שהיה קיים לו לנאשם, דבר שאפשר שאינו נכון לגבי האני, ביחס לכלל הכספים שהגיעו לידי, או לחלקם, דבר שכאמור לא הוברר. גם העבר הפלילי של הנאשם, שאינו רלוונטי לעבירה בה הורשע, ומדובר בעבירות מתחום התכנון והבנייה ורישוי עסקים, שבוצעו לפי זמן לא מועט, תופס משקל מועט בגזירת העונש.

16. לכן, אני סבור כי על אף הבחנות אלו, העיקרון של האחידות בענישה, לפיו "יש להחיל שיקולי ענישה דומים על מי שביצעו עבירות דומות, ובאותן נסיבות (ראו: רע"פ 5619/12 **חמאד נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 2.08.13); ע"פ 2400/13 **חמור נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 12.03.14)), ויש להבטיח "קיומו של יחס הולם בין עונשיהם של שותפים לאותו מעשה עבירה או פרשיה עבריינית, כך שמדרג הענישה - שבין השותפים לבין עצמם - ישקף את חלקם היחסי בפעילות העבריינית" (ע"פ 4597/13 **פיצו נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 22.09.14). וראו גם: ע"פ 6544/16 **ניסנצויג נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 21.02.17)) - אינו מצדיק השתת עונש דומה לזה של האני, הגם שעונשו של האני נגזר ברף התחתון של מתחם העונש ההולם.

17. לצד זאת, אני גם סבור כי מצבה הרפואי של בתו של הנאשם, והעובדה כי היא זקוקה לו באופן תדיר, לצורך טיפול יומיומי לאורך היום, כשעונש של עבודות שירות תהיה לו השפעה קשה רבה ומשמעותית על הבת, מצדיקה חריגה ממתחם העונש ההולם (השוו: ע"פ 4456/14 **קלנר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 29.12.15); ת"פ (מחוזי-ים) 17250-10-15 **מדינת ישראל נ' בראשי** (פורסם בנבו, 30.06.16)), והשתת עונש של"צ בהיקף משמעותי תחתיו. בניגוד לטענת הסניגור, קשה לקבל טענה כי גם יציאה למספר שעות ביום לצורך ביצוע של"צ אינה אפשרית, שעה שהנאשם יצא מביתו לשעות לא מבוטלות לצורך ביצוע העבירה בה הורשע, ולא חש לטיפול בבתו בשעות אלו. בנוסף, יש גם לתת משקל לעובדה כי מאז ביצוע העבירות חלפו כשמונה שנים.

10. בשים לב לכל האמור, אני משית על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 350 שעות לתועלת הציבור, לפי תכנית שיערוך שירות המבחן וגישה לאישור בית המשפט עד ליום 22.05.21. השל"צ יבוצע בתקופה של שנתיים מיום אישור התכנית.

ב. צו מבחן לפיו הנאשם יעמוד בפיקוח שירות המבחן במשך שנה.

הובהר לנאשם כי אם לא יעמוד בתנאי הצו או השל"צ לשביעות רצון שירות המבחן, בית המשפט יהיה

רשאי להורות על הפקעת השל"צ והשתת עונש אחר במקומו.

ג. 6 חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם אלא אם כן יעבור תוך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר עבירת רכוש מסוג פשע.

בשים לב לאמור בכל הנוגע למתלונן ולחוב כלפיו, איני סבור כי יש לקבוע פיצוי, ואף לא קנס. גם בגזר דינו של האני לא הושת עליו קנס או פיצוי.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"ה ניסן תשפ"א, 07 אפריל 2021, במעמד המתייצבים.